

İmza Bir Mahzun Mor Menekşe

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Eylül 2019

Sözcüklerin kırılmasını asla önemsemiyorum ve şairin satırlara düşmeden yolum tanık olduğum doğüstü olayları hazmetmeye çalışıyorum.

Zaman fakiriyim aslında bir Hint fakiri yoksa fakir olduğuma dair bir mal beyanı mı arz etsem?

Nakkaşı günün elbette yorgun şairlerin diri gölgesi: hani ortasından keser gibi karpuzu şaire bıçağı sapla ve imgelerin kanmasına seyirci ol tıpkı sahnede olduğum hayat denen skeci boş koltuklara oynarken hem de sahici bir üslup ve yüzümde tek zerre olmayan hayat makyajıyla.

Bir de yakın markaja alınanlar var illa ki toza dumana karışmış bedeller ve ısrarcı duygular. Sevmenin ve güvenin bedeli belki de arkanızı döndüğün o an, sırtınızdan bıçaklandığınız.

Ben demiyorum elbette benim yerime konuşanlar öyle bir aksanla nüktedan sırları beyan ediyorlar ki.

Kayma ihtimali olan bir ekran ve hala fabrika ayarlarıma geri dönemediğim sonuç itibariyle ağızdan çıkan ve kalemde dökülen her sözcüğün sahibesiyim ve niyetimi başka yöne kanalize edenlere an itibariyle söyleyecek tek kelime bulamıyorum fakat öylesine bir basınca sebebiyet veriyor ki veremedim bu tepki ve nazire yapması muhtemel doğamla sadece kendime zarar veriyorum.

Değişmesini arzu ettiğim çok şey var ama düşününce şükretmenin yerinde olacağını belleğim kendimi değiştirmeye çalışıyorum.

Kaybolan güneşin pervasızlığı sonuçta tembel bir müdaviyim ışığın hem de hasret kaldığım ışığı uğurlayıp el feneriyle evin içinde dolaştığım ve hayat sokaklarda diyenlere da şaşkın gözlerle baka kaldığım.

Bilumum hece elbette insan doğasında nükseden:

Sır gibi bir de ser.

Huzur gibi bir de şer.

Geriye ne mi kaldı?

Donanımlı bir ömür dileyip de genele odaklanamadığımız mı?

Yoksa detayları tek tek didikleyip resmi paramparça ettiğimiz mi?

Suskun umut dillenme alameti ile dinlendirdiğim ruhumu sobeliyor aslında martının kanadına konan simit susamı gibi de gevrek ve suskun acılar.

Mavi'yi iskalayan demir perde elbette vapur düdüklarının asla susmadığı sisli bir günün erken vakitleri hala da altına imza atmadığım o akit hakkındaki önyargılarımı sonlandırmayı temenni ediyorum.

Bol kepçe umut sağanağı hani yasin da muadili iken kaygılı benliğin bellek kaybına uğrayıp da ağzına attığı o dil altı hapı sözüm ona huzura kıyısı olan bir evde konaklamakla kaygan zeminde düşmek arasında bir ilinti kurmak isteyen.

Bahşedilen ne çok duygu ve sağanağın küspesinde bir damla rahmetle oyalanan sefil yüreğim.

Kaynağı belli olmayan bir izdiham ve insan yağarken sokaklara ayağıma basıp kaçan yaramaz bir çocuk gibi minnet de etmiyorum hani kimseye yine de umarsızlığın bir cep olduğu gerçeği ile umursadığım her insanı ve her heceyi dolduruyorum o devasa cebe.

Elimden kayıp giden akılsız telefonum su dolu bir kovanın içine düşüp ses etmeyi kestiğinde anlıyorum ki akıllı olması gereken benim.

Naklen yayın yapan ruhlarımızla özdeşleşen hain gürültü ve iç sesimizi duymaktan aciz ne kadar taviz vermesek de birbirimize tıpa tıp benzediğimiz ayan beyan.

Saçımda uçuşan kelebek:

Pardon, sizi sevebilir miyim?

Şimdi bu soruyu kime sorsam biliyorum ki alaya alınacağım belki de su götürmez gerçekleri göz ardı edip zamansız bir tükenişle türeyecek yeni hayatım ve ben balkon sefası yapan yaralı bir menekşe gibi kendimi aldatacağım sevildiğime inandığım tüm saksılarda büyümeyi erteleyen yorgun filizlerine umudun da karşı çıkacağım.

Toprağımda eksik olan tüm vitamin bir de çiçeklerimi okşamayan sahibem sanırım en çok sevgiye ihtiyaç duyan da o ve nazarımda yorgun bir yaprak olsa da dalından düşen ve balkonumu ziyaret eden, biliyorum ki ben şanslı bir çiçeğim en azından köklerim derinde ve beni sahiplenen bir balkonum ve ev halkı var. Ne yani, diğer saksı çiçeklerinin benden ne fazlası var da ben çiçek verdikçe sırtlarını dönüyorlar?

Fani dünya bir de yüklenmiş âlemin derdini yüksek sesle hava atıyor sessiz sedasın ben çiçeklerimi açarken ne gereği var şimdi bunca feryadın ya da tam tersi, sessizlikle beni itham eden dalını terk etmiş yaprakların?

Bir gövde gösterisi değil bu bilakis yaşama bağlılığın kanıtı üstelik toz tutan bir kitap da değil sadece ve sadece her yaprağında fosforlu kalemin izi bir de sevgi kokan bir ayraç.

Sahibemi seviyorum tıpkı kitapların ve diğer saksı çiçeklerinin yine sahibemi sevdiğim gibi aslında onlardan bile çok.

Menevişlenen geceye da ihtarımdır hani ne de olsa gün ışığı ve sevgi benim ilacım ve kaynakçam.

Şarkıya selam olsun:

İmza:

Bir mahzun mor menekşe.